

Kadhafi feje

2011 július 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Piszkosul jó boltnak indult. Jobbnak, mint Irak, s f?leg jobbnak, mint Afganisztán.

Márciusban, az arab forradalmak mámorában sikerült meggy?zni a „demokratikus közvéleményt”, hogy Líbia „demokratizálása” nem újabb háború, pláne nem keresztes hadjárat, hanem a szabadság datolyapálmákkal övezett, sz?zies tisztaságú diadalmenete lesz.

A NATO-bombázók pedig csak arra szolgálnak majd, hogy látványosabbá tegyék a parádét.

Az oroszok és a kínaiak persze ezt akkor sem hitték el az ENSZ-ben, azonban mivel ?k is készpénznek vették Kadhafi rezsimjének villámgyors bukását, nyomatékos amerikai kérésre belementek a tartózkodásba, zöld utat adtak a bombázóknak.

Mondom, piszok jó boltnak t?nt: a hihetetlenül olcsón kitermelhet? líbiai olaj fölötti ellen?rzés megszerzése pár bomba és Afganisztánból a felkel?knek átirányított fegyverszállítmány árán. S mindez a „jó és igazságos ügy” mázával leöntve, hiszen Kadhafi diktatúrája enyhén szólva nem szobatiszta – hagyjuk, hogy hosszú évekig ez senkit sem zavart, hagyjuk, mert az egy más üzlet volt. Üzlet és szép ideológia némi háborúval egyesítve: energetikai és fegyverlobbisták álma ez, Washingtontól bármeddig. Nincs az a politikus, aki erre nemet mondana. Nem is volt.

Az amerikai politika gazdasági mozgatórugóit, a képvisel?ket és szenátorokat „ebédeltet?” lobbisták befolyását már közhely ecsetelni. De nincs ez máshogy a világ többi részén sem. A líbiai akciót az amerikaiak mellett Franciaország er?ltette-er?lteti leginkább. Eleinte Olaszország is teljes mellszélességgel kiállt a beavatkozás mellett. Nem a gyarmatosító múlt, hanem az energetikai cégek várható líbiai térnyerése kötötte ?ket össze. Mások pedig, kisebb és nagyobb NATO-szövetségesek egyaránt úgy érezték, a líbiai rendezés után nekik is „leeshet valami”.

Magyarország viszont kivételes bölcsességgel maradt ki a történetb?l: egyfel?l szabad katonai kapacitásunk sincs,

a Gripenek pedig jelen állás szerint inkább csak zavarták volna a szövetséget. Másrészt Irak és Afganisztán is bebizonyította, hogy a háború utáni „nagy üzletekből” mi nem kapunk. Harmadrészt, s talán ez a legfontosabb: semmilyen politikai, pláne nemzeti indok nem volt, hogy belekeveredjünk az arab ügyekbe. Elegáns és elégséges gesztus volt a NATO és Líbia felé egyaránt, hogy nyitva tartottuk és tartjuk a nagykövetséget Tripoliban, illetve EU-elnökként szorgalmaztuk a békés rendezést.

A nagyok közül egyedül a németek – talán a hiányzó berlini olajóriás, talán a történelmi tapasztalat alapján – mérték fel azonnal, hogy a líbiai kalandból baj lehet. Ha nem lesz gyors győzelem, egy új Afganisztánba sodródik a szövetség. Egy olyan Afganisztánba, amely csupán pár száz kilométerre van Európa fővárosaitól...

S a jelek szerint a németeknek igazuk lett, hogy nem hagyták belerángatni magukat ebbe az „üzleti tervbe”. Hiába ugyanis az egyre fokozódó bombázások, hiába a felkelők felszerelése, Moammer Kadhafi feje és rendszere a helyén van. Igaz, az ország keleti, part menti része a lázadóké, de mindenhol máshol a Kadhafi-klán az úr. Igaz, hogy kőolajtermelésüket megbénították, azonban közelebbiek sem kerültek a fekete aranyhoz.

Miért? Az alapvető ok az, hogy az „arab forradalom” forgatókönyve nem mindenhol eladható exportcikk. S főleg nem úgy, hogy mára látszik, Egyiptomban és Tunéziában a politikai elit csak a díszletet cserélte le nyugati közreműködéssel, s a korábbi diktatórikus rezsimnek lazítása inkább a hatalom hatékony működését, mintsem a „demokratizálódást” szolgálja. Líbiában az elit meghatározó része összezárt a „Vezér” mögött, s a törzsi gyökereknek köszönhetően a társadalom jó része követte őket. Az egyre látványosabb nyugati beavatkozás pedig már a Kadhafi-klánnak biztosít eladható honvéd ideológiát.

Kadhafi fejére eddig majd másfél milliárd dollárt költött Amerika és a NATO. Ez már csak a fegyverlobbinak jó üzlet, mindenki másnak pénzügyi és politikai teher. Ezért tárgyalnak már Kadhafival. Ezért kínálnak már menedéket és nem börtönt, s ezért fognak majd kiegyezni is vele, ha végleg veszni látszik a költséghatékonyság. Amikor már jobban megéri, hogy Kadhafi feje a helyén maradjon.

Mindezt természetesen a líbiai nép érdekében.

Máté T. Gyula, magyarhirlap.hu

Ajánló